

Budai FehérFekete

A CISZTERCI DIÁKSZÖVETSÉG BUDAI OSZTÁLYÁNAK TÁJÉKOZTATÓJA

2012. SZEPTEMBER VENI SANCTE XIX. ÉVFOLYAM 2. SZÁM

MAGYAR ÖRÖKSÉG DÍJAS A CISZTERCI DIÁKSZÖVETSÉG

DR. SEIDL GÁBOR, a Diákszövetség ügyvezető elnöke és DR. PÁRDÁNYI MIKLÓS történész, laudátor, az átadás utáni ünnepélyes percekben a Magyar Tudományos Akadémia dísztermében. (2012. június hó 23.)

A MAGYAR ÖRÖKSÉG KITÜNTETŐ CÍMET
2012. JÚNIUS 23-ÁN ADTÁK ÁT SZÖVETSÉGÜNKNÉK
Ez alkalomból Budai Osztályunk a következő elnöki levelet kapta:

Igen tisztelt Osztályelnök urak, kedves "Öregdiák" társaim!

Nagy örömmel köszöntöm önöket azon alkalomból, hogy a Magyar Ciszterci Diákok Szövetsége 2012. június 23-án átvehette 90 éves fennállásának alkalmából a Magyar Örökség megtisztelő kitüntetésről, díjról szóló oklevelet a Magyar Tudományos Akadémia dísztermében.

Ez a cím és kitüntetés az MCDSz egészének, mind az öt osztálynak szól.

Ezt az aktust egy hosszú előkészítés előzte meg, ugyanis mintegy 6 évvel ezelőtt tettem meg az első javaslatot terjedelmes anyagok átadásával dr. Hámori József akadémikus úrnak, a Magyar Örökség-díj bíráló bizottság elnökének (aki egyébként a budai gimnázium diákja volt). Most egy váratlanul rövid előkészítés után került sor a díj átadására.

A laudációra a Bizottság dr. Párdányi Miklóst, a budai gimnázium igazgatóját kérte fel. Külön megtiszteltetésnek tartom, hogy az okiratot dr. Hámori József személyesen adta át az ünnepségen. Az eredeti okmányt és a vele járó jelvényt ünnepélyes keretek között fogom a Budai Szt. Imre gimnáziumba letétbe helyezni. Gondoskodni fogok arról, hogy minden Osztály másolatot kapjon, melynek időpontját csak a technikai lebonyolítás határozza meg. A kitüntetés jelentsen minden "Öregdiáknak", minden Osztálynak örömet és büszkeséget.

Dr. Seidl Gábor
c. egy. tan.
az MCDSZ elnöke
2012. július 10.

Az oklevél fakszimile másolata a túloldalon látható

A Magyarországért Alapítvány kurátorai úgy határoztak,
jelen bizottságot kérnek fel arra a célra, hogy együttműködve
létrehozzák a Magyar Szellem Láthatatlan Múzeumát.

A Magyar Örökség és Európa Egyesület által
ezen szándék szellemében megerősített bizottság
2012. június 23-án a Magyar Tudományos Akadémia dísztermében
kinyilvánítja, hogy az arra méltó

MAGYAR CISZTERCI DIÁKOK SZÖVETSÉGE

MAGYAR ÖRÖKSÉG.

amiről ezen oklevél bizonyágot tesz.

A Magyar Ciszterci Diákok Szövetsége
nevét az Aranykönyv őrzi.

Balogh István
Zecenyi Annamária
Békevárosi Fehér István
Tóthné Irén

Hámori József
elnök
Magyar Örökség-díj bírálóbizottság

Jelentéskészítő
Ferencsik István
Némethi Mária
Földes István
Hegedűs István
Szt. István

Dr. Párdányi Miklós laudációja
a Magyar örökség díjjal kitüntetett Magyar Ciszterci Diákok Szövetségének díjátadó ünnepségén, 2012. június 23-án

Immár 90 éve - 1922. március 22-én - történt, hogy az akkoriban országon, a Ciszterci Szerzetesrend által működtetett és fenntartott 5 gimnázium már régebben végzett diákjai közül néhány - fontos közéleti szerepet játszó és nagy tekintélynek örvendő személyiség – jelesül a kitűnő *gr. dr. Klebelsberg Kunó* (egykori fehérvári diák és akkori belügyminiszter), *Gaál Gaszton* (a nemzetgyűlés korábbi elnöke/ és *Zichy János gróf* (valamikori pécsi diák, egykori kultuszminiszter/ levélben fordultak a ciszterciek Zirci Apátságá gimnáziumainak volt diákjaihoz azzal a javaslattal, hogy hozzák létre Diákszövetségüket: igazolandó és ápolandó együvé tartozásukat, egymás közti kapcsolattartási- és segítőszándékukat, és feltétlenül azért, hogy folytassák és fenntartsák ciszterci ihletésű és erkölcsiségű szellemiségüket és hagyományaikat. Igaz ugyan, hogy *Békefi Remig* zirci apát már korábban is tervezte ilyen alakzat létrehozását, ám igazában ekkor jött el az ideje egy efféle polgári kezdeményezés megvalósításának, illeszkedve a gimnáziumok életéhez-működéséhez a szerzetesrend patronálásával; a vesztés háborút, a szétziláló forradalmakat és Trianon gyalázatát követően, a nemzeti talpra állás és feltámadás reményében is.

Az ezt követő erőfeszítés célra vezetett. Tudni való, hogy a kezdeményezők már ismertek világszerte létező mintákat is, hiszen a világi egyetemeknek, kollégiumainak és kiváló középiskoláinak körében fejlett kultúrája létezett a generációkon átívelően működő diákszövetségeknek és szervezeteknek, komoly szakmai, kulturális, és közéleti befolyással és távlattal. Olyannal, amelyet Zirc apátja is örömmel felkarolhatott. Így esett, hogy az 1923. február 25-én, Budapesten megtartott alakuló közgyűléssel kezdetét vette az a munka, amelynek mentén 1. kibontakozott az emlékezés és a tradíciók folyamatossága; 2. a ciszterci szellemiség és erkölcsi felfogás talaján sodró erejű együttműködés nyert egyre szélesebb teret és 3. egyre hatékonyabb támogatási-segítségnyújtási gyakorlat terjedt szét a résztvevők körében, elsősorban az újabb gimnazista generációk javára, erkölcsi és anyagi tekintetben egyaránt (figyelemmel kísérés-követés, ajánlások, akár nemzetközi szinten is, kollégiumi elhelyezés, étkeztetés, tankönyv, taneszköz- ellátás, ösztöndíjak, informálás-tájékoztatás stb.). A szövetség védnökének szerepét *Werner Adolf* zirci apát, az ügyvezető elnökét az akkor már kultuszminiszter *Klebelsberg Kunó* látta el.

Az érdekeltek addigra már régen tisztában voltak a ciszterci alapozású értékkövetés és a szolgáló szemléletű kiválóság, (vö. „aki első akar lenni közületek, az legyen mindenkinek a szolgálója!”), rendkívüli jelentőségével. És ennek a szerveződésnek közegében gondolták megvalósítani az erre irányuló közösségépítést és kívántak felkészülni egy új, szolgáló meritokrácia felépítésére. A következő évtizedekben rohamosan hányta szebbnél szebb virágait az öt szervezet mozgalma (Baja, Buda, Eger, Fehérvár és Pécs volt diákjai), amennyiben tömegesen segített a gimnáziumok érettségizettjeinek a magas szintű továbbtanulásban, sőt kapcsolatok révén az elhelyezkedésben és a kiválóság igazolásában. Se szeri se száma azoknak a tudományos, művészeti és közéleti kitűnőségeknek, akik eredetileg a ciszterci gimnáziumokban tanultak, utóbb a diákszövetség kapcsolati hálójának közbejöttével is tudták növelni terjesztési eredményeik, alkotásaik hatását.

A II. világháború után Magyarországon is kiépülő új rendszer a ciszterci szerzetesrenddel, iskoláival, következőképpen a diákszövetséggel is leszámolt azzal, hogy 1948–1950 között felszámolta ezeket. Ám nem tudta kitörölni a létezésből azt a hatalmas szellemi építményt és összetartozási gyakorlatot, amelyik addigra már beleivódott a magyar élet szövetébe és évtizedeken, generációkon át igyekezett hordozni, majd tudta felmutatni az újjáéledés képességét. És íme: már 1987-ben – még a József Attila (volt budai Szent Imre) Gimnázium kínálta behatárolt keretben ugyan, de már elindulhatott valami, 1988/89-ben Pécsen mozdult meg a világ, 1989. májusában már *Kerekes Károly* apát úr vezetésével Nagyvenyimben új alapszabállyal bontott zászlót a diákszövetség és 1990-ben a budai Szt. Imre Plébánián indult útnak a Magyar Ciszterci Diákok Szövetsége, amely közösséget nemrég ajánlották Magyar Örökség Díjra a szövetség pécsi osztályának támogatói, akik a 325 éves pécsi iskola bázisán végzik munkájukat.

Valóban a MCDSZ-nek 5 osztálya az újjászerveződés óta eltelt két évtizedben kitűnő munkát végzett az eredeti elképzelésektől fogantatott szellemben és a zirci apátok – *Kerekes Károly* és *Zakar F. Polikárp* támogatásával. Így jelentős szerepet játszottak az „iskolavisszaadási” folyamatok „katalizálásában”, a ciszterci iskolák működésének folyamatos erkölcsi és anyagi támogatásában (pl. alapítványok közbejöttével, médiamunkával, programszervezésekkel, a cserkészcsapatok munkájának segítségével, illetve a civil szféra és a szerzetesrend kapcsolatának „stimulálásával” stb.). Vagyis ez az alakzat méltán bizonyította, hogy a mai világ körülményeinek közepette is képes mind újabb értékek létrehozására, valós erő felmutatására, közösségépítésre, sőt túlmutató társadalmi jelentőségű erőfeszítések támogatására is.

MAGYAR ÖRÖKSÉG díjat Makovecz Imre, Fekete György és Farkas Balázs alapította 1995-ben. A díj azon magyar intézményeknek, csoportoknak, személyeknek adható, akik tevékenységükkel hozzájárultak a magyar kultúra, gazdaság, sport, tudomány, azaz a magyar társadalom erkölcsi, szellemi felemeléséhez.

Célja a magyar kultúra múltbeli és jelenlegi közismert és kevésbé közismert pozitív teljesítményeinek népszerűsítése, a magyarság közös értékeinek ápolása.

A díj oda ítélésének szigorú menetrendje van, kiosztásának rituális szabályaitól sem lehet eltérni. Így díjra mindenki jelölhet mindenkít, de csak a magyarság köréből, bárhol lelhető az a magyarság. A bíráló bizottság évente négyszer hoz határozatot többszöri titkos szavazás után hét-hét díj kiosztására. Így tehát évi négy díjkiosztó ünnepség van, március, június, szeptember, december előre meghatározott szombatján. Az ünnepségnek előírt formulája van, felkért laudátorokkal, a műsorban kórusnak is szerepelnie kell.

A mi ünnepségünkön igen nagy hatása volt az egymás után felsorakoztató értékeknek; az Akadémia egész díszterme ez alkalmal a magyarságukat méltósággal ünneplőké volt.

Részlet a ciszterci pedagógia alapjaiból :

„Az örök ideálok mellett természetesen korunk uralkodó eszméire is figyelemmel kell lennie a pedagógiának.

Az individualizmus, amely a múlt század II. felében szinte egyetemesen tartotta hatalmában a közfelfogást s benne a nevelés rendszerét, ma már leáldozóban van, helyét kénytelen átadni a kollektívizmusnak. Az egyén csak mint a közösségnek egy tagja bír jelentőséggel. Ezért a nevelésnek arra kell törekednie, hogy az egyént alkalmassá tegye a közösség önzetlen szolgálatára.”

(Módszertani értekezéslet 1917-ből)

100 év...

A száz, az szép kerek szám, számrendszerünkben jelentős, hisz itt jelenik meg a harmadik számjegy, de miért kell a századik évfordulót megünnepelni?

Az élet a hétköznapi és jelentőség nélküli pihenőnapok szakadatlan folyamatából áll. Azt, hogy haladunk-e előre, vagy csupán egy céltalan mókuserék-hajtás az életünk, csak akkor állapíthatjuk meg, ha időnként megállunk, körülnézünk és hátranézünk, haladtunk-e. Azt tartja a mondás: „aki a múltját nem becsüli, az a jövőjét sem érdemli.” Igen, életünk nagy eseményei mellett a kerek számú évfordulók is a körülnézésre és hátranézésre való alkalom.

Száz évvel ezelőtt 1912-t írtak. A mostani fiatalok számára ez történelemelőtti idő: Nem volt internet, mobiltelefon, televízió, de még közzádió sem. Lehetett akkor mai értelemben civilizáltnak minősülő módon élni? Számunkra, öregdiákok számára ez szüleink nosztalgikus fiatalok, ahogy ők mondták: „a régi szép békeévek” a „békebeli béke”. Élték akkor is hazánkban becsületes, tenni vágyó, keresztény magyar emberek, akik nem csupán magukra gondoltak, de ránk, utódaikra is, s ezért sok mindent építettek, iskolát is alapítottak. Az azóta eltelt száz esztendő valóban viharos történelmi időszak volt: két világháború, két vereség, Trianon, kommunizmus, vallásüldözés, hatalmi törekvések és ideológiák szüntelen küzdelme. De „él magyar, áll Buda még...” A mi iskolánk, a Szent Imre Gimnázium túlélte mindezt. Igaz, negyvenkilenc éven át az elnyomás miatt csak búvópatakként, de a „genius loci” (a hely szelleme) nem apadt el e közben sem. A tanárok, az öregdiákok és fiaik, lányaik fenntartották ezt a szellemet; s a végén még az iskola régi zászlója is előkerült valahonnan.

Én ízig-vérig mérnök vagyok, s ezért – a számok relativitásának praktikumban élve – úgy gondolom: az idő folyását mindenki az addig megélt éveinek százalékában érzékeli. Emlékezzünk csak vissza: hatéves korunkban milyen hosszú volt egy iskolaév! Addigi életünk egy-hatod része! Érzésbelileg annyi, mint most (85 éves koromra) nekem tizennégy év! Száz év a mai fiataloknak történelmi korszak, nekünk viszont csupán egy hosszúra nyúló emberi élet időtartama. Egy intézmény életében pedig száz év az ifjúkor. Ezen belül előfordulnak gyermekbetegségek, gyengeségek, a környezet hatására „fejlesztési rendellenességek”; de amelyik intézmény kiállta az első száz év viszontagságait, az férfikorba érett, erre alapozva ellenáll a jövő megpróbáltatásainak is.

Gratuláljunk tehát a férfikorba érett száz éves gimnáziumunknak, gondoljunk szeretettel és büszkeséggel rá, valamint eddigi tanáraitra és diákjaira, s kívánjunk a jelenlegieknek és jövőbelieknek szép jövőt! Nem gondtalan, de eredményes és dicsőséges szép jövőt!

(Az eredményességet persze nem csupán az egyetemi felvételek számarányával kell mérni, hanem annak megfontolásával is, mennyire tudnak az itt végzetek élesztőként hatni a hazai társadalmunkra.) (KÁDÁR ABA é. 1945)

ISKOLATÖRTÉNET II.

Az iskolaalapítás örvendetes eseményeit azzal fejeztük be előző számunkban, hogy „szeptember 7-én megkezdődött a munka hétköznapja...”

Bitter Illés diákjai között a Váli úti iskolában

EZZEL AZ ELSŐS OSZTÁLYAL INDULT A BUDAI SZENT IMRE GIMNÁZIUM DICSŐ MAJD DERÉKBA TÖRT ÉLETE

Valójában már csak egy márványtábla hirdeti e Fehérvári úti József Attila gimnázium folyosóján, hogy volt itt egy iskola akkor, száz évvel ezelőtt. Amikor a táblát ide helyezték, még élt a kis elsősök közül néhányan öreg ember, de ma már elmentek mind, és egyre fogy a tábla-rakó Ciszterci Diákszövetség Budai Osztálya is...

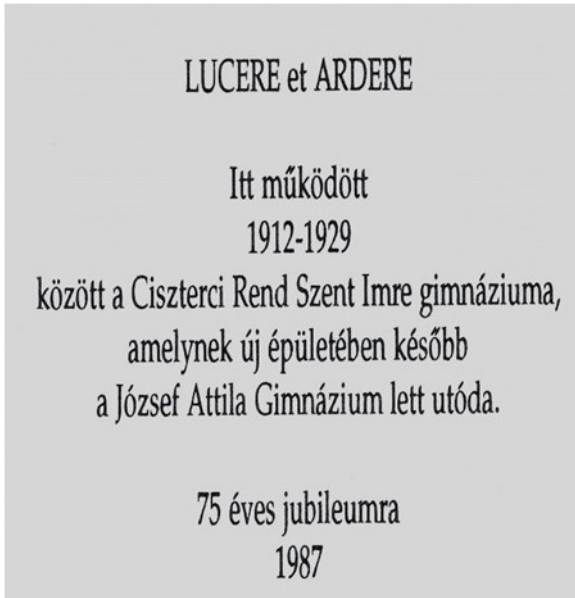
De most örvendjünk, száz éves évfordulót ünneplünk!

A márványtábla azonban nemcsak az emlékezők háláját fejezi ki, hanem a Szent Imre Gimnázium történetének egy hősies, küzdelmes időszakára is

felhívja a figyelmet: befejeződött a megalapozás, amely itt történt, ebben az épületben.

A márványba vésett évszámok az időről beszélnek, de hogy mi történt a két évszám között, tól-ig, semmit sem tudunk. Pedig az 1912-ben meginduló új iskolát a hazánkra szakadó világháború majdnem leteperete.

Békefi apátúr tisztaban volt azzal, hogy egy nyolcosztályos gimnázium nem tud meglenni néhány kölcsön kapott tanterembe. Készen álltak a tervek, a több tízezer ezer holdas gazdaság biztosította az anyagi hátteret, amikor 1914-ben megindult a világháború. Ettől kezdve az ország teljes gazdasága a csataterekre termelt, még a templomtornyok is oda ürültek ki! De a hadiállapot beleszólt az oktatásba is: még a szűkös fizikai szertár rézcsengőit is be kellett szolgáltatni, télen a szénhiány, nyáron a teafüvek szedése szakította meg a tanítás folyamatát. A tervezett új épület felépítése pedig reménytelenül vált. A szűkös viszonyok kétségbe ejtő helyzeteket teremtettek, a folyosó végeit eldeszkázták, ott hadi ruhákat varrtak, a tanterekben a kisiskolásoknak készített padokba nem fértek be a felsőssé cseperedett gimnazisták. Majd jött az összeomlás és az első kommunizmus.

Bitter Illés úrrá lett az iskoláját sújtó elképzelhetetlen csapásokon, első volt előtte az oktatás. De alig hogy megalakult a nemzeti kormányzat, elkezdett országos méretekben is gondolkodni a maga hatásterületén belül. Az ország trianoni bénultságában ő jött elő olyan ország építő tervvel elsőnek, amelynek sikerességét megvalósítása bizonyította. Az Emericánára gondolok. Rövidesen az ország legnagyobb ifjúsági szervezete lett az egyetemi hallgatók körében, nagyságát az segítette, hogy az ország vezető értelmiségével, politikusai-val együtt alkotott egy szervezetet.

Mint Bitter Illés az alapításnál mondotta, nem keseregni kell az országvesztés miatt, hanem cselekedni. Kinevelni, létrehozni egy új vezetőréteget, amely alkalmas az ország felemelésére. Tapasztalta a kommün mindent pusztító eszméit, látta az ország nyomorú helyzetét és vallotta, olyan vezetőkre van szükség, akiknek vezérelve: *katolikus öntudat és szolgáló hazaszeretet*.

Kétpólusú szervezet volt, egyfelől az ifjú egyetemista, másfelől vezetőként vele együtt az ország értelmisége. Elképzelésének sikerét egy *életrevaló szervezet* biztosította, ahol a spiritus rektor Schwartz Elemér, a rendtárs és egyetemi tanár volt.

Az egyesület létszáma virágkorában mintegy húszezer fő volt, valamennyien, egyetemisták és a hozzájuk tartozó vezetők. Hogy keveset (és kevesen) tudnak ma az Emericánáról, arról gondoskodtak rákosiék és utódaik.

A gimnázium pedig tovább gyarapodott. Az igazgatói génusz a tanórákon kívüli lehetőségekkel is számolt; elsőként a mi gimnáziumunkban alakult cserkészet, országjárások, külföldi utak bővítették az ifjúság látókörét, a tanári karban nem volt ritka az egyetemi tanár, a szertárok anyaga ismert volt még a műegyetemen is.

Hogyan lett új épülete a gimnáziumnak?

A háború utáni feltámadásnak vezéralakja egy valaha székesfehérvári ciszterci diák, gróf Klebelsberg Kunó vallás- és közoktatásügyi miniszter, Mária Terézia után a legnagyobb hatású közoktatási reformer, alkotó. Az ő közreműködésével valósult meg a Villányi úti épület, lehetővé téve, hogy a magyar középfokú oktatásban oly annyira feltűnő fejlődés megvalósulhasson. A miniszter úr igazi ciszterci szellemiségű öregdiák volt, Diákszövetségünk alapításánál is ott bábáskodott 1922-ben.

Az iskolaépítés történetében tisztelettel kell megemlékeznünk továbbá Wälder Gyula műegyetemi tanárról, aki az épületet tervezte és a művezetést is ő végezte. (Egyébként ő a tervezője a Haller u.–Üllői u. sarkán található lakóépület- komplexumnak, a Rezső téri ref. templomnak, a Madách-téri épületeknek; a Himfy-utcai plébánia az ő lakóháza volt, özvegyétől Kalmár plébános úr

vette meg....) Az építkezés beruházói ellenőre pedig Hadarits Vendel tanár úr volt.

Ebben az új épületben élte meg a Szent Imre Gimnázium legszebb napjait. Ezekről most ne szóljon krónika, hagyjunk meg elmondandónak néhány évet, hogy maradjon jó és szép, azokból az időkől is, mert sötét felhők tornyosulnak. 1944-45-re gondolok, ez a választó víz, mert ettől kezdve már csak sőhajtozni fogunk a szép időkre, ha nyomorúságunkban lesz még erre erőnk. De maradvá még az új épületnél, bemutatunk egy képet a boldogság óráiból, iskolaavatás, 1929.

Az ünnepségen vagyunk, gróf Klebelsberg Kunó vallás- és közoktatásügyi miniszter úr fogadja az érkező kormányzót. Háttal Werner apát úr, szemben

Bitter Illés igazgató úr. Fontos szerepet kapnak a cserkészek, díszőrséget állnak.

Iskolatörténetünkől a háborús időket kortárs mondja el, vagy inkább sorstárs, iskolatárs, 1944-45-ben VIII. osztályos tanuló, 17 éves. Optimizmusa, vidámságra hajló természete Isten adta ajándék, nem a kor ihlette meg.

Egy ciszterci diák hányattatásai 1944-45-ben, a háború utolsó két évében

Mókus Gyulának hívnak (ez írói álnevem).

Egy 17 éves kamasz fiú történetét írom le és ez a fiú magam voltam. Talán túlságosan is beleéltem magam akkori énembe, még szavakra és egyes hangokra is emlékszem. Éppen ezért elnézést kérek, ha az írás hangvétele kissé eltér újságunk megszokott, komoly, mértékadó hangjától. Írásommal szeretném felidézni ifjúságunk nehéz idejét, és nem egyszer életben-maradásunkért vívott kemény küzdelmünket. Végül nem tagadom, szeretném megnyerni kedves olvasó-barátaim szimpátiáját. *(Úgy is mint élete végéig rejtve maradt, többre hivatott riporter.)*

A VII. osztály tanulói voltunk, amikor április első napjaiban elrendelte Brisits Igazgató úr, hogy kormányrendelet alapján azonnal be kell fejeznünk az évet, mert bombázzák Budapestet... Ezen ok miatt nem lehet a diákok biztonságáért felelősséget vállalni. A bizonyítványért később be kellett menni. Pár héttel később már a Trieszti Általános Biztosítónál dolgoztam, mint tisztviselő, mert ott a behívások miatt nagy emberhiány alakult ki. Emlékszem, mint számolóhoz értő szakembernek, nekem kellett a rengeteg számoszlopot összeadni.

Leültem tehát a szomszéd osztályon levő, a kor technikája szerinti irdatlan nagy összeadó gép elé. Be kellett ütnöm a számokat, mire egy gomb megnyomására megjelent egy hatalmas kar, amely az ördög karmára hasonlított és óriási csattanással ütötte szalagra a kívánt összeget, közben azért nyikorgott, csikorgott, olaj után sóhajtott.. A hatás megrendítő volt. A teljes ügyosztály le volt bénítva, mindenki meredten nézett felém. Félóráig tökéletesen uraltam a helyzetet, nekem pedig (a 17-éves kis kenyérkeresőnek) nagyon tetszett a dolog. Ez az aranykor nem tartott sokáig, májusban édesapám SAS behívót kapott. Engem is elért a végzet, június vége felé behívtak diák-munkaszolgálatra.

Péter-Pál nap reggelén marhavagonokban szállítottak bennünket kelet felé. Úgy meglódult a vonat, hogy azt hittem, meg se állunk a frontig. Fiatalok, jó kedvűek voltunk és ez a hangulat végig kísérte a csapatot. Karcagon aztán leszálltunk. Mi ciszterek az egyik óvodában kaptunk helyet, vagy harmincan egy teremben. A földön, a fal mellett végigfektetett szalmán aludtunk, azaz csak aludtunk volna. Később már szinte megszoktuk a társbérletet, igazi dadus módjára megetettük a bolhákat, aztán hajrá aludni.

Kora reggel vidám dalolással törtük meg Karcag város álmos ébredését. Kunmadarasra, az épülő katonai repülőtérre külön vonaton érkeztünk meg a részünkre indított szerelvénnel. Kis zárt kopott marhavagonok voltak, de talán még a Monarchia idejéből. Este aztán hazavitt a vonat. Mindig menetszázadban, alakzatban, fegyelmezetten meneteltünk. Német katonai parancsnok osztotta be századunk feladatait. Én először árkot ástam, csákánnyal és lapáttal. Kezdetben hadi kosztot kaptunk a németektől. Ebédre jókora merőkanál „Gemischtes Gemüse”-t (különféle zöldségek-ből összeállított főzelékfélét), ami ugyan nem volt se főzelék, se leves, hanem valahol középütt. Bár jóízű volt, csak mindennap ugyanaz. Szerencsére aztán megérkeztek az ágyúk, mármint saját gulyáságyúink is. Reggelire tekintélyes adag cikóriakávét mér-

tek ki, ami tejet sose látott, de édes volt és nagyon ízlett, meg kenyeret és tubusos húspástétomot.

Esténként, mikorra én már alig álltam a lábamon a meg nem szokott munkától, a kultúra papjai takarodó előtt a Kalevalát olvasták fel nekünk. Nem voltam kultúr barbár, de nem hittem volna, hogy ilyen jókat lehet aludni egy nemzeti eposz skandált ritmusára. Majdnem erőszakkal kellett felkelteni. Álomittasan tántorogtam az ágyamba, azaz dehogy, a földre hintett szalmára, ahol jóleső horkolással fejeztem be a napot.

Néha a tanár urak elvittek bennünket Karcag közelében lévő Berekfürdőre, ahol a meleg vizű medencében nagyszerűen lubickoltunk. Tanáraink közül többen megosztották velünk sorsukat, vigyáztak ránk, amennyire csak lehetett. Én'Sigmond és Molnár tanár úrra külön is emlékszem.

Történt pedig, hogy a német parancsnok áthelyezte kis csapatunkat egy távol eső, nyíltszínű homokbányába. Forró nyári melegben dolgoztunk, egymás után homokkal megrakva a kisvasúton behozott üres csilléket. Amikor az utolsó szerelvényt is kihúzta a kis dieselmotordony, ott álltunk a rekkenő hőségben, déli-időben, munka nélkül, az üres csillékre várva. A hőség elől bemenekültem a függőleges homokfalból kivájt pad alakú ülökébe. Szorgalmatos elődöm nem tudta, hogy halálos csapdát készített számomra. Pechemre ugyanis a vájat széle közelében akkor haladt el nagy zajjal egy teherautó, minek következtében leomlott a homokfal, körülzárva a kis üreget, melynek mélyén meghúzódtam. Kezem-lábam betemetve, mozdulni sem tudtam. A kuckó mélye nem omlott be, így kaptam némi levegőt és más lehetőségem nem lévén vártam, mikor jön a halál. Gondoltam, szervusz világ, itt az idő, menni kell. Aztán halk elmosódott hangokat véltem hallani, majd lapátolást, végül fény ömlött be. Társaim Molnár tanár úr irányításával kilapátoltak, kikapartak az üregből. Hála a Jóistennek és társaim segítő kezének, aránylag ép bőrrel megúsztam, kivéve a bal bokámat, mert keresztbe tett lábfejem kilógott a kuckóból, ezért azt a lezúduló homok eltörte, valamint sokkos állapotba kerültem. Molnár tanár úr, ma sem értem hogyan, de kerített egy autót, amely bevitt Karcagra a gyengélkedők részlegére.

Sajnos nem részesültem rendes orvosi ellátásban. Egy fiatal frontról jött orvos volt itt az úr, aki nagyon hálás lehetett a könnyű, veszélytelen beosztásért és elhatározta, hogy majd ő megtanítja ezeket a munkakerülő betegeket kesztyűbe dudálni. Gyógyító mániája arra sem futotta, hogy legalább egy botot kaptam volna, hogy a több szobával odébb lévő mellékhelységet el tudjam érní. Így aztán naponta egylábon ugrálva jutottam el az áhított célomhoz. Persze ez kellő időben nem mindig sikerült.

A doktor úr a fronton hozzá volt szokva, hogy körülötte mindenkinek fejlődése van, üvölt a szerencsétlen éjt nappallá téve, és mivel én nem üvöltöttem, megállapította, hogy itt minden a legnagyobb rendben van. Ő a kisujját se mozdította gyógyulásom érdekében. Csak a Jóistenben és a természet mágikus gyógyító erejében bízhattam. Hetekkel később, bár erősen sántítva, de már járni is tudtam. Ekkor kértem és kaptam két hét betegszabadságot. Pesten aztán azzal bíztattak az orvosok, hogy „egész életemben sántítani fogok”.

Anyám tárt karokkal fogadott Budapesten. Sajnos a szabadság idilli ideje hamar elszállt és a doktor úr sötét jövőt jósolt nekem, ha nem térek időben vissza. Neki-indultam hát, irány újra Karcag. Igen ám, de a szolnoki Tisza-hidat lebombázták, arra nem járt vonat. Tiszafüredet ajánlották, mint egyetlen még járható lehetőséget az egyre közeledő front miatt. Hajnalban érkeztünk Füredre. Itt közölték, hogy a Füred-Karcag mellékvonalon nem jár szerelvény, nincs mozdony. Kétségbeesve kérdeztem, „hogya hát akkor én most mit csináljak”. A lábamra mutattak, hogy „ott a járgány”. Kora reggel elszántan, sántítva indultam útnak. Az útjelző táblán olvastam a feliratot, Karcag és egy nyíl-38 km. Mikor Kunmadarasra érkeztem, nem tudtam, hol a fiúk szállása és van e egyáltalán. Nem akartam az éjszakát egyedül a kukoricásban tölteni, holt fáradtan érkeztem késő este a 16 kilométerrel odébb lévő Karcagra. Még a harmadik napon is izomlázam volt. Aztán jobbra fordult a sorsom. A konyhára osztottak be kiségitőnek. Nem is volt a környéken az időben olyan krumpli, amit hitem szerint nem én hámoztam volna meg. A konyhai ebéd-adagokra ma is hálásan emlékszem vissza.

Aztán úgy szeptember közepén elterjedt a hír, közel vannak az oroszok. 17-én már pakoltunk. Másnap indult haza a vonat. Szerencsére a szolnoki hidon már újra jártak a szerelvények. A személyvonat peronján összeprésselve úgy álltunk Pestig, mint a gyertyák a dobozban. Szerencsére nem volt igazoltatás útközben. Minden baj nélkül hazatértem a drága mamához.

Később már a nyilasok voltak hatalmon, tanítás nem volt.

Nem szeretnék itt a német megszállás és a nyilas terror borzalmairól, valamint a front harcairól írni, csak a szovjet megszállás első hónapjának néhány epizódjáról.

1945 január végén történt, hogy Albertfalván plakátokon hirdették meg, minden épkézláb felnőtt férfi jelenjen meg a községházán. Nagy naivul engedelmességtünk. Sorba állítottak bennünket, irány Budafok. Ott már hatalmas tömeg várakozott. Egy szovjet tiszt éppen beszédet mondott orosz nyelven. Ekkor már kissé értettem, mit mond, szóval: itt dolgozni fogunk a nagy felszabadító szovjet háború érdekében. „Vojna kaput, igyi doma” (ha vége a háborúnak mehetek haza) mondta a tiszt és én mindjárt felfogtam, hogy itt nagyon nagy baj van, a szovjetek máris hadifogolynek tekintenek bennünket. Innen pedig menekülni kell. A Duna-partra tereltek bennünket, ahol a Dunán már le voltak horgonyozva a pontonnak szolgáló csónakok, egy-mástól egy pallónyi távolságra. Két ember a vállára vett egy pallót és a víz felett a már lefektetett egy szál deszkákon egyensúlyozva, a pallók végső fogytával, valahol a Duna közepe felé, utolsónak lerakta. Jaj volt azoknak, akik elvesztették az egyensúlyukat. A visszafelé jövőket a pallót vivő árújukkal összhangban kellett oldalazva a keskeny deszkán elkerülni. Ez a pallóval a vállon nagyon veszélyes művelet volt. Többen a jeges Dunába estek. Nem tudom mi történt velük, oldalra nézni vagy megbotlani is végzetes lehetett volna. Többször fordultam már, mire besötétedett. Ekkor örök kíséretében felzavartak minket az éjjeli szállásra. Enni is kaptunk, vízben főtt szárazbab volt a menü, amely étel rántást és zsírt soha nem látott. Másnap reggel nagy csodálkozásunkra a szálláson maradtunk. Megtudtuk végül, hogy éjjel megindult a jég-zajlás

és elvitte a készülő hidat, pontonostul, pallóstul. Három napig kuksoltunk a szálláson, az ajtónál egy szovjet katona gitárral a vállán (géppisztoly). A harmadik éjjel látom, hogy a katona nem áll az ajtóban. Kidugtam a fejem az ajtón, nem láttam senkit. Kiugrottam a sötétbe és mint a nyúl, szaladtam egyenest haza.. .Fél óra múlva már anyám karjaiban voltam.

Budai háztetők

Itthon aztán azonnal jelentkeztem egy szervezett orosz alakulathoz, amely védelmet jelentett és amely részlegnek egy híres orosz hadúr volt a parancsnoka. Egy velem egykorú kiskatona volt az irányítónk és bizony nehéz súlyokat kellett emelgetni. Egész nap kiabálták „Ráz,dvát dzseli, iscsó dzsoli, burity,burity” (egy kettő három, ismét három, emeld meg, emeld meg). Mondta is a kis pimasz katona, Mókus Gyula nem jól rabota (dolgozik). Mutattam neki a bicepszem és mondtam neki „ muszklinyema” (nincs izom). Szemtelen módon felére csökkentette az amúgy is kis élelmi-szer adagomat. Addig szidott, míg egyszer csak azt vettem észre, hogy inkább barátkozik mint szid. Elmesélte, persze oroszul, szerelmi kalandjait, amin én nagyon megbotráncoltam, szerencsére nem mindent értettem meg belőle. Egy alkalommal a Duna melletti hengermalomba vittek teherautóval lisztet rakodni. Az ottani henger alakú silók tele voltak liszttel és az oroszok vitték a lisztet a harcoló alakulatok számára. A malomtól egy kilométerre volt a front, a Dombóvári úti vasúti töltésnél. Egyszer csak látom ám, hogy a parton két uszály van lehorgonyozva és settenkedő alakok üres

zsákokkal mennek befelé, majd megrakodva, vállukon a nehéz teherrel, osonnak tova. Gondoltam, utána nézek én ennek a dolognak. Kisült, hogy a két uszály búzácskával van tele, azt viszik az élelmes atyafiak. Mivel ekkor már családukn kifejezetten éhezett, legközelebb én is csatlakoztam hozzájuk és drága terhemmel tértem haza, súlyát jó két kilométert cipelve. Otthon aztán a búzát kukorica darálással megőröltük, amely daráló finomra lett állítva, és édesanyám csodálatos ízű kenyeret sütött belőle.

Április közepe felé azután híre jött, hogy megindult a tanítás a cisztereknek, egy év szünet után végre-valahára. Kezdtt magához térni a város a szörnyű ostrom után. Gyalog tettem három kilométert oda-vissza, mert a HÉV szerelvények még nem jártak. A mai Kalotaszeg utcánál volt a Zólyomi pékség, ahol az oroszoknak sütöttek kenyeret. Ahogy gyalogoltam az iskolába, egy katona nyakon fogott és a hátsó kertben a tönk mellé állított fát vágni. Mivel az ör előre ment újabb delikvenst elcsípni, egy lendülettel nekifutva átugrottam a kerítésen a szomszéd kertbe, onnan a másodikba, majd a harmadikba. A kapu itt már egy mellékutcába nézett, ám zárva volt. De mit számít ez egy „mókusnak”. Az egész menekülés nem tartott három percig. Az iskolából hazatérve virtusból újra a Fehérvári úton mentem haza, óvatosan a túlsó oldalon. Ugyan az ör észrevett, fenyegetően rázta az ökleit és kiabált. Érttettem mit mond, csúnya szavakat mondott, ezeket inkább nem fordítom le.

Csodálatos dolog volt ismét gimnáziumba járni. Az osztály is, összevonva, lassan megtelt, a tanár urak jöttek, mentek, megint lehetett „Laudetur Jesus Khristust” köszönni. És mindenütt a hét éve megszokott zsongás. Kicsit olyan volt, mintha nem is lett volna háború. A csodás két és fél hónapnak hamar vége szakadt. Nemes tanár úr bejelentette, részünkre vége a tanításnak, kezdődik a felkészülés az érettségire. Megkaptuk az érettségi tételeket és két hetünk maradt tanulásra. Az irdatlan mennyiségű anyagot lehetetlen volt ennyi idő alatt mind átolvasni. A többi a Jóistenre és a szerencsére volt bízva. Tudomásom szerint mindenkinek sikerült az érettségi vizsga, bár a léc a körülmények ellenére magasra volt állítva. Az érettségi után nagyon boldog lettem volna, de édesapám soha többé nem jött vissza, a háború áldozata lett.. Halála pótolhatatlan veszteség maradt számomra. 17 éves koromban láttam utoljára. Két évvel később felvételi vizsgát tettem a Műszaki Egyetemen. Ekkor már szövőművezetőként dolgoztam a Goldberger gyárban. Nem volt időm felkészülni, mégis egyből sikerült a vizsga. Pedig nem voltam jó tanuló (matek kettes). Köszönhetem ciszter tanáraink áldozatos nevelő munkájának. Hálával gondolok rájuk. Írtam az Úr 2012-es esztendejében, nyolcvanhatodik évemben. Idén 68 éve, hogy a történet kezdetét vette.

(Egy ciszterci diák é. 1945)

Iskolatörténetünk három évvel későbbi eseményekkel folytatódik. Olyan diákok beszélnek, akik éppoly lelkeséggel rendelkeznek mint elődeik, de már állami gimnáziumba járnak, megszűnt a Szent Imre Gimnázium.

Iskolatörténet 1948-tól

1948. június 16: az országgyűlés elfogadja az 1948 : XXXIII. törvénycikket az egyházi iskolák államosításáról.

6 505 egyházi iskola kerül állami tulajdonba.

Az iskolák államosítását az országgyűlés hozta törvénybe, az a testület, amely az 1947-es kékcédulás választásokat követően két „ellenzéki (fasiszta stb.)” pártot már feloszlattott, tagjait elűzte vagy börtönbe hurcolta, és úgy állította be az államosítást, mint a nyugati demokrácia kiteljesedését, a fényes szellők diadalát; szavazás végén még a Himnuszt is elénekelték.

Pedig az egész tragikus komédia a Szovjetunió előírása szerint készült, arról a szovjetről van szó, ahol nappal zászlók alatt énekelték: „Nincs a földön gazdagabb, szebb ország/Minden ember érzi hogy szabad”. Éjjel pedig rabombi-
lok szedték össze a polgártársakat és tömték meg velük a Gulág munkatáborait. Erről akkor csak az a több mint hétszáz ezer elhurcolt magyar tudhatott, akik ott voltak, ha még éppen éltek.

A címerben a betűk azt jelentik, hogy a ciszterci gimnázium mostantól Budapesti Állami Szent Imre Gimnázium lett. A végső győzelem biztos tudatában az első igazgató is helybeli, Terescsényi doktor, akit még Brisits igazgató választott civilként nevelőnek.

A párt hamarosan szükségesnek érezte, hogy egy nagyhírű egyházi iskolából nagynevű legyen a szocializmus iskolája is.

Így 1950-től már József Attila a névadó, ráaggatva egy nagy költőre sok mindenféle szocialista sallangot; az igazgatók pártjukkal egyre fokozódó és kölcsönösen jó egyetértésben működtek, és e társadalomra jellemző vezetői anomália, sajnos itt is megtalálható („csak botrány ne keletkezzék”).

De az elmúlt idők hagyománya, a *genius loci*, a szülői háttér, a tudatosan meghagyott nagynevű tanárok tevékenysége tartani tudta a nívót –legalább is az első időkben. Ez abban nyilvánult meg, hogy az elithez tartozást a jó tanulmányi eredmények jelenthették, ezek csökkenésével a tanórákon kívüli tevékenység indult virágzásnak, sport és egyéb versenyek, továbbá az innen kikerülő neves személyek nagyobb száma. De mire újra ciszterci gimnázium lett az iskola, 49 esztendő múlva a hivatalos felmérések szerint a századik hely környékén áll a mintegy hétszáz középiskola között. De ennél mindig is magasabb helyre tette az iskolát a közvélemény, és az elit-iskola társadalmi értékelése most is tartja magát. Az iskola felszereltségben, oktatási körülményekben látványosan gyarapodik, a Szent Imre Gimnázium Budapest egyik leggazdagabb iskolája, jóllehet a vezetőség nem rendelkezik plusz állami pénzzel.

Ma már az iskolák központi értékelése megváltozott, a lajstromozás megkoptott; azt nézik, hol kerülnek ki az iskolából olyanok, akik több, nagyobb szerepet töltenek be a társadalomban, a közéletben. A Szent Imre Gimnázium e tekintetben jól áll.

Visszatérve még az állami iskolához: 49 év alatt sok minden történt a József Attilában is, az iskola életét is befolyásolta az ország alakuló politikai helyzete, így a nyolcvanas, kilencvenes években egyeseknek már érdemes volt két vasat tartani a tűzben.

Tapasztalataink szerint az egykori ciszterci diákok mint szülők gyermekeiket leginkább volt iskolájukba, –1963-tól már koedukált osztályokba–, a József Attila gimnáziumba adták tovább tanulásra. Ezek a tanulók igyekeztek megállni helyüket éppúgy, mint atyáik. Bár szembe kellett nézniük a megváltozott világgal: a napközben zárt iskola-kapukkal, figyelő kamerával, az iskolavezetés rendőri kapcsolatával stb. (Másutt biztonsági öröket is találunk, úgy látszik ez korszellem.) Ugyanakkor megtalálható ebben az intézményben is, mint a mai iskolákban általában a liberális rendeletek mögött elburjándzott lazaság.

Közismert, hogy a ciszterci iskolákban egyre kevesebb a szerzetesek tanárok száma, ma némely gimnáziumban már nem is lehet fehér-fekete reverendát látni. Diákszövetségünk többször is megírta, hogy ebben a helyzetben *első lépés padokba ültetni a ciszterci diákok unokáit*. És a szimpatizáns kör diák-

jait. (Lesz hely másoknak is, nem kell félni valamiféle szegregációtól.) Sajnos nem így történik, az átlagkalkulus, szülői háttér bővölete győzött a legtöbbször. Úgy látszik, ma már az öregek se hordozzák a bölcsesség követ.

Hogy a továbbiakban ne csak a FehérFeketében megjelent írásokra, polémikákra alapozzuk visszatekintésünket: beszéljenek az itt végzett felnőttek, akik éppen úgy, mint az ország-lakosság többsége, kénytelen volt elviselni a történelem által kiosztott szerepet, noha életvitelükben, világnézetükben többnyire még a régi világ, a keresztény erkölcsiség és humanizmus létkörében éltek, mint ahogy kezdetben Rákosi elvtárs is mondta, nehéz helyzetben van, mert kilencmillió fasisztával kell neki szocializmust építeni.

A múltó idő szalad, érdemes az államosítás első éveire tekinteni, vállalva a nyilatkozók mindenkori szubjektivitását. Még ha kétség árnyéka vetül is az emlékezetre, leghitelesebb tanú mindig a jelenlévő, aki részt vett az eseményben. És ha jóról hall az ember, miért ne örülne neki?

Így az első éveket *Tajthy Tihamér (é.1950)* iskolatársunk idézi, név szerint azokat, akik tanították.

Az államosítás után

„*Bitter Illés* (1912-1938) és *dr. Brisits Frigyes* (1939-1948) igazgatók vezetésével tanáraink áldozatos és sikert hozó munkájának eredményeként, objektív történelmi értékelés szerint is a ciszterciak budai Szent Imre gimnáziuma Budapest egyik legjobb, hanem a legjobb, gimnáziumai közé fejlődött. Ezen munka folytatását törte derékba az egyházi iskolák 1948. tanév végi államosítása.

„Emlékezet tartja össze a világot” mondta igen sokszor Brisits igazgató urunk. A széttartó világ, legalább is magunkban való, összefogásában, jelentős szerepet játszanak diákszövetségünk folyóiratában megjelenő visszaemlékezések. Számunkra, akik nagyobb hányadában a ciszterci vezetés, irányítás, valamint oktatáson alapulva végeztük gimnáziumi tanulmányainkat, mindig is a ciszter atyák, az ő nevelési, oktatási, pedagógiai elveik voltak és maradtak a mértékek valamint a viszonyítások, összehasonlítások pillérei. Erről a budai fekete-fehér diákszövetségi lapunkban megjelent publikációk, visszaemlékezések hiteles beszámolókat nyújtanak. A történelmi valóságnak megfelelően azonban meg kell emlékezni civil tanárainkról is, akik az államosítás követő két évben tanítottak bennünket.

Az első csoportba azon tanárainkat sorolhatjuk, akik már a ciszter vezetés idején is ott tanítottak. Ők maradéktalanul megfeleltek a ciszter kritériumoknak, hiszen ennek megfelelően vette fel, hozta őket a gimnáziumba dr. Brisits

igazgató úr. Ezen csoportba tartoztak: *dr. Benczédý József, Dúppong Mihály (a Misi), Farkas Pál (Lupus), Nagy Nándor (Náci bácsi), dr. Romsauer Tibor (Romzi), dr. Takács János, dr. Terescsényi Ferenc (Cigli) tanár urak.*

Azon civil tanáraink névsora, akik akár a ciszterci vezetésű gimnáziumunkban is taníthattak volna:

dr. Balassa Lórántné, Bolemányi Károly, Cornides István, Ember Károlyné, Janson Vilmos (Vili bácsi), Koppány István, Kunfalvi Rezső (Kunó), dr. Sebestyén Gézáné, Fehér Klára, Tarczal Béla, Zentai Károly tanárnők és tanár urak.

Az államosított XI. ker. Szent Imre Gimnázium megbízott igazgatóhelyettese dr. Terescsényi Ferenc lett, valamint a tantestületnek tagja lett mint hittanár, *dr. Golenszky Kandid, korábbi osztályfőnökünk is. A szájhagyomány szerint az államosítást foganatosító bizottság kérdezte meg Brisits igazgató urat, kit nevezne meg utódjának, akit azután a bizottság el is fogadott, de aki ezt megtudván, majdnem elájult. Terescsényi igazgató úr idejében, minden reggel 7 órakor Golenszky tanár úr a III. emeleti kápolnában diákmisét mondott, és a vasárnapi diákmiséket is itt a kápolnában tartotta meg, nem a plébánia templomban. Ezeken több alkalommal, magam is láttam, Terescsényi igazgató úr is részt vett. Az államosítás második évében (igazgató Lukács Sándor) a diákmisék a kápolnában megszűntek, de a kápolnát reggel 7-kor az akkori sekrestyés, *Hoványi Lajos* osztálytársunk rendszeresen kinyitotta, majd zárta be úgy, hogy a 8 órás tanítási kezdetére az osztályba érjen.*

Az államosított gimnáziumban tanító civil tanáraink meghatározó többsége, hála a Gondviselőnek ők voltak nagyobb számban, jó felkészültségű, nagy pedagógiai gyakorlattal rendelkező, a szó nemes értelmében a hivatásuknak élő pedagógus volt, akik többsége csak kényszerűségből vette át és igyekezett folytatni ciszterci tanáraink által elkezdett felnőtté formálásunkat, valamint végezte szaktárgyi felkészítésünket. Benczédý tanár úrtól kapott információ szerint új tanáraink átírányításakor az akkori oktatási kormányzat nagy figyelmet fordított arra, hogy az államosított gimnáziumban minél több nagyhírű és jó felkészültségű pedagógus kerüljön.” *Tajthy Tihamér é.1950*

A JÓZSEF ATTILA GIMNÁZIUM –MINT AMELY FÖLVÁLTANI VOLT HIVATOTT EGY EGYHÁZI ISKOLÁT– ENNEK A CÉLNAK MINDEN IGYEKEZETÉVEL MEG AKART FELELNI. DE MINT AHOGY A NEM BECSÜLT NEMESFÉMEKET IDŐRŐL-IDŐRE ELLEPI A NEMES REVE, EZ AZ ISKOLA IS MÁS VOLT, MINT A TÖBBI BUDAPESTI ISKOLA. TÖBB VOLT. EZ VOLT A JÓZSEF ATTILA GIMNÁZIUM. A MAGA MARXISTA PEDAGÓGIÁJÁVAL EGYÜTT. (Ő.F.)

A TOVÁBBIÁKBAN VOLT JÓSKÁS DIÁKOK SZÓLALJANAK MEG.

Vallomás, 1962-ből

Nehéz szavakba önteni érzéseket, benyomásokat, hangulatokat még azoknak is, akiknek hivatása az írás. Magam az orvostudomány egy szűk területét művelem, ahol kevés szerep jut a szófűzésnek. Ezért ha arra a kérdésre keresek választ, hogy mit jelent számomra az alma mater, költői szavak helyett egy rövid történettel kezdeném a vallomásomat.

Érettséginket követően több mint két évtized múltán jó barátommal, volt osztálytársammal Közép-Ázsiában Szamarkand évezredes kultúráját csodáltuk. Az ihletett percekben mindketten szeretett és nagyra becsült volt osztály főnökünkre, dr. Cinkotszky Jenőre emlékeztünk. Ő volt, akire még gimnazista korunkban hallottunk erről a varázslatos városról. Bevallottuk, hogy ezt az utat már akkor, a gimnázium padjában határoztuk el, hogy ha tehetjük, megnézzük azt a várost, melyről annyit hallottunk.

A nyelvtanulás öröme mellett az iskola támasztotta magas mérce, kiváló tanáraink igényes törődése egész életünkre megalapozta műveltségünket, szellemi igényességünket, munkaszeretetünket, világgal való kapcsolatlunkat. Az iskola sugallta szellem, mely életvitelünkre oly nagy hatással volt és van, az évek gyorsuló múlásával sem csökken.

Az osztály, ahova jártam, összetételében a véletlen játékának eredménye az, hogy ez az osztály végül közösséggé vált, abban iskolánknak, tanárainknak meghatározó szerepe volt. Közösséggé, melynek szelleme három évtized múltán is elevenen él és hat. A kölcsönös megbecsülés, mely az együtt eltöltött négy év alatt alakult ki: természetessé teszi, hogy annyi idő után is figyelemmel kísérvük egymás életútját. Igyekszünk segíteni egymásnak, ha erre valamelyikünknek szüksége van, és ezt magától értetődőnek érezzük, még akkor is, ha a rohanó élet rendszeres találkozásokat nem tesz lehetővé. Belénk ivódott az egymásra utaltság érzése, hogy az az ismeret csak akkor igazán jó, ha van, kivel megosztom, megvitatom. Egészséges versenyszellem alakult ki, mennél többet tudni és azt tovább adni. Ez a húzóerő olyan rejtett energiákat szabadított fel, melynek eredményét mindennapi tevékenységünk során azóta is lemérhetjük. Szinte észrevétlenül megtanultunk igényesnek lenni, megtanultunk vitatkozni, érvelni, gondolkozni. Az a törekvés, hogy többet tudjunk, ismerjük meg a világ dolgait, ebben a közegben rögződött belénk.

A hétköznapi egymásutánjában nem jut idő annak eldöntésére, hogy mit miért teszünk, de érzem, ha gyönyörködöm a zenében, vagy egy jó könyvet olvasok, esetleg idegen nyelven újabb ismereteket gyűjtök, jelen van, hat, ráépül arra a tudásra mindaz, melyet akkor ott abban a közösségben sajátítottam el...

Korondi István, é. 1962

Már nyolc éve annak,

hogy nem vagyok a József Attila gimnázium tagja, de hatása alól azóta sem szabadulhatok.

Ebben nem a négy év alatt elsajátított tananyag mennyiségét-minőségét érzem elsődlegesnek, hisz ezt valószínűleg más gimnáziumban is megkaptam volna.

Igazán emlékezetessé tanáraim váltak, közülük is azok, akiktől a tudományon kívül emberséget, hitet, szeretetet kaptam és tanultam; akik a költőnévadó Tanításainak szellemében éltek és neveltek.

Nekik köszönhető, hogy én is tanítok, s bár néha kínlódom, sok kudarc ér, mégis bízom abban, hogy lehet és érdemes folytatni.

Perczel Vera néni, Laurenszky tanár úr, Sass tanár úr, Vasbányai tanár úr –ők azok, akiktől a legtöbbet kaptam. Vera néni egyszerűen csak *jó* volt, a szó legigazabb értelmében. Laurenszky tanár úrtól nyelvészetet, történelmet, politikát, irodalmat, kultúrtörténet tanultam –oroszul, nem „középkölszintűen”. Sass tanár úr adta nekem a zenét, elsősorban az operát. Sajnos, már későn találkoztunk, így „csak” hallgatóként élvezhettem, szerethettem a muzsikát. Biztos, hogy Sass tanár úr nélkül soha nem jutottam volna oda, hogy a zene egészen hozzám tartozzon, „minden napi kenyeremmé” váljon; hogy örömeimre, bánatomra a zenében találjam meg a feloldódást. Vasbányai tanár úr túlságosan erős és szuggesztív egyéniség volt ahhoz, hogy „lázadó kamaszfőmmel” elfogadjam, pedig... Érettségi után hamar rá kellett jönnöm, hogy neki volt igaza.

Mielőtt először léptem a katedrára (még hallgatóként), tőle vártam és kaptam biztató szavakat; mikor el akartam hagyni a pályát, akkor is hozzá fordultam –s ő vissza tudta adni hitemet önmagamhoz.

A József Attila gimnázium legértékesebb ajándékának ezeket a nagyszerű embereket tartom. Óáltaluk kaptam valódi útavalót, Életre, Pályára egyaránt.

Hála és köszönet érte, hogy az alma materben „mindig várnak váratlan vendégre, /a számára is terítenek és megterítik a szívüket is.”

Lovas Erika, é. 1979

ORSZÁGOS KÖZÉPISKOLAI TANULMÁNYI VERSENY A JÓZSEF ATTILA GIMNÁZIUMBAN

Ha a tanulmányi versengést nézzük, középiskolásaink ebben a nemes vetélkedőben érhetik el a legmagasabb szintet, az OKTV-ben. Az itt elért eredményeket tartják mind a hétszáz gimnáziumban a legnagyobb becsben. Egy 25 éves ciklust tekinthettünk át, az 1961-től 1986-ig terjedő időszakot, ez idő dicsőséget hozott a József Attila gimnáziumnak. Ha csak az első három helyezést figyeljük, a következő képet kapjuk:

OKTV 1961/62 – 1986/87

I.díj

62/63	orosz nyelv	Dienes László
80/81	német nyelv	Nagy Kriszta
81/82	történelem	Pallag Péter
83/84	magyar irodalom	Simon Balázs
83/84	orosz nyelv	Solymosi Éva
84/85	magyar irodalom	Péterfi Gergely
84/85	francia nyelv	Fagyal zsuzsa

II.díj

74/75	magyar irodalom	Abody Rita
77/78	fizika	Németh Gábor
84/85	történelem	Bíró Róbert
86/87	olasz nyelv	Elekes Rita

III.díj

61/62	magyar irodalom	Zappe László
63/64	latin nyelv	Tallián Tibor
68/69	magyar irodalom	Burai Kovács János
71/72	földrajz	Molnár Károly
75/76	angol nyelv	Ballay Fruzsina
76/77	matematika	Knébel István
77/78	magyar irodalom	Tóth Gábor
80/81	angol nyelv	Gara Dóra
81/82	magyar irodalom	Várkonyi Gábor
81/82	kémia	Aszódi Andás
85/86	latin nyelv	Bene László

EZ A KIS KIMUTATÁS AZT IS ELÁRULJA, HOGY AZ ISKOLA DIÁKJAI
ÉS TANÁRAI SZERFÖLÖTT KEDVELIK A FILOLÓGIA DISZCIPLÍNÁJÁT

ÉRETTSÉGI TALÁLKOZÓK

60 maturandusból mára hárman

Mintha sors kegyeltje lenne ünnepi számunk, még szokásos érettségi találkozók között is gyöngyszem találtattott. Egyik találkozón hárman emlékeznek; ketten egyikük lakásán fogadhatja a jární képeset, a harmadik személy több ezer kilométerrel távolabb van jelen.

Mondjuk, hogy 75.!

Miután nem mondható gyakorinak, mondjuk, "megtartottuk" a 75. érettségi találkozónkat. No de hogyan?

Miután az Osztályból már csak hárman maradtunk a hatvanból, én már magamtól csak ha visznek megyek utcára, így hozzám jött Hevenes Janó a jezsovita és ittunk pofa bort.

A harmadik, a Kamarássy Egon az USA-ban pörgeti a saját kilencvennegyedik évét. (Hogy mit csinál? Csak úgy melleleg az élet differenciáltabb formáira okítja a még ezt sem tudó naiv amerikusokat, vagyis hogy mi is az a falkavadászat vörös frakkban lóháton, kutyafalkával –ami valaha nálunk jobb körökben ez is lovassportnak számított és csinálta ő is.) Miután távol volt, ezért a technika fejlődését fölhasználva e-mailt küldtünk Egonnak.

Eddig túl sok elgondolkodtató nincs e megemlékezésen, de az azért sokat elárul, hogy a vissza köszönő Egon válaszát így zárta:

Aurea prima sata est aetas

Quae vindice nullo, sponte sua

sine lege fidem... (...rectumque colebant. Ezt már nem írta és akadt egy-két elírás.)

No de barátaim, a 75.-re Vergiliust idézni, az igazán aranykor !

Kell-e ennél nagyobb bizonyíték, hogy "aranykorunkat" a most száz éves alma mater szelleme - **tanárai** - sugározták ránk ?

(dr. Balogh Endre é. 1)

70. éves érettségi találkozó

Korábbi szokásainknak megfelelően június hónap első hetében évente tartottunk érettségi találkozót, amelyet most a 70. évfordulóval, 2012. június 4-én, szent misével megtartva tett bennünket ünnepélyessé, annak ellenére, hogy betegség, illetőleg távollét csak hat osztálytársunk jelenlétét tette lehetővé.

Akkor még a harmadik emeleti kápolnánkban volt a rendszeres vasárnapi 8 órás szentmise és ezalatt az idő alatt épült meg a ma is mellettünk álló nagy templomunk. Most a nagytemplomban a 11 órás szentmisét Őrs atya celebrálta, a könyörgéseket Binzberger Henrik olvasta fel, majd a Kis Vigadó étteremben ebédeltünk.

Legtöbbünk a gimnáziumi évet az 1934/35 kezdte meg (az első osztály fényképét be is mutattuk) és eredményesen 1942. évben fejezte be. Mi voltunk a második megosztott év, így mi az „A” osztályt kaptuk.

Érettségiző tanáraink 1942. évben a következők voltak: Barta Flóris osztályfőnök latin, francia, Brisits Frigyes filozófia, Golenszky Kandid vallástan, Horányi Lukács történelem, Losonczy Timót számtan, fizika, Nemes Tivadar görög, 'Sigmund Lóránt magyar, Szomolnoki Gedeon német, Balogh Gyula torna.

Akik részt vettek: Binzberger Henrik, Császár Ákos, Kutassi (Brunner) Imre, Lábán József, Seidl Ambrus, Szentirmai Árpád. Betegség miatt távol: Miltényi Miklós, Pavlics Károly, Schmidt Gyula, külföldön élnek: Kenessey (Kantek) Imre, Richter Aladár.

Bonum certamen certavi, cursum consummavi, fidem servavi.(2Tim 4,7)
A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, a hitet megtartottam.

(Lábán József é. 1942)

Visszaemlékezés Kanadából (jövőre 70 !)

A már rendszeressé vált tavaszi látogatásom során ismét sikerült összehozni az 1943-ban érettségizet B osztálybeli társak találkozását. Sajnos fogyóban vagyunk, ezért csak négyünknek sikerült összejönni! Megjelentünk: *Erdélyi György, Nyáry Gál, Késmárky Márton és Tóth József.*

Az ez évi összejövetel a Flamenco Hotel helyett Gyuri barátunk lakásán történt, tekintettel az Ő járási nehézségeire, amely" *öreg aranykorunknak*" egyik, nem kedvező következménye! Jó magam is hasonló cipőben járok, amely csak *vízszintesen* működik úgy ahogy!

Ebéd idő lévén Gyuri házvezető asszonya rendkívül változatos, ízletes hideg tálakkal és süteményekkel lepett meg. Külön köszönet érte! Beszélgetésünk nagy része nosztalgikus témájú volt, elkerülve minden olyasmit, amely a jelenlegi magyarországi, nem túl rózsás gazdasági helyzetre utalt volna. Továbbítottam *Lakner Dénes* társunk jó kívánságait Ausztráliából. A távolság megakadályozta megjelenését körünkben . Sajnos Gál barátunk, előzetes utána járása alatt, nem tudott több társunkat összehozni a találkozónkra. Köszönet fáradozásaiért!

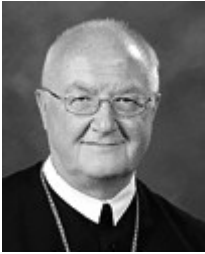
Hogy még az addig is megmaradtak fognak tudni találkozni!? Magam részéről természetesen számítok rá! **Kérem** azon **társainkat**, akik olvassák ezt, de okkal az idén nem tudta megjeleni, feltétlen jelezzék részemre, hogy még **megvannak**, -annak ellenére, hogy a föld másik felén élek-, **elérhető vagyok!**

Címem: Mr. Martin Kesmárky
135, Knowles Cresc.Regina, Saskatchewan, S4S 4P3 Canada
e-mail: kesmarmy@sasktel.net Telefon: [\(306\) - 586 - 3810](tel:(306)-586-3810)

A viszont látásra, ciszterci öleléssel: *Laudetur Jesus Christus ! Marci*

FARKASFALVY DÉNES APÁTÚR

(Geszler Ödön gondolatai)

Az utolsó Budai FehérFekete szám átlapozásra készített, de a szombati parádés ünnepség már írásra kényszerít. Először adta meg a gondviselés, hogy beszélhettem főapát Úrral. (Ő 31 évvel végzett utánam Pannonhalmán, azaz a Qpacon.) Beszélgetés közben említettem, hogy előttem végzett Farkasfalvy Dini (alias Miki), aki betanított minket főpapi szentmiséken az asszisztálásra. Kapcsolatunk nem szakadt meg. Oros prefektus-hittan tanárunk utolsó fél év hittan óráinak fél ideje és a „sárkányeresztés” után házasodni is tanított minket: nehogy nekem fél év múlva vissza gyertek azzal, hogy „Atya kérem, hogyan kell?”

Nos Oros élettanácsa volt, hogy ne csak világi irodalommal foglalkozzatok, hanem lelkivel is, mert bármi érhet benneteket. Ő volt az utolsó magyar ciszterci apát az OUR LADY of DALLAS apátságban, most 75 éves. Másrészt főapát Úrtól tudtam meg, hogy Dénes egy súlyos gerincműtét előtt áll. Ezzel nem dicsekedett el...

Újságunk nagyon helyesen fénykép melléklettel beszámolt az amerikai születésű Peter Verhalen új apátról, a korábbi perjelről... (De az utolsó magyar – talán Dénes volt. Kb. 20 éves apáti, tanítási és tudományos munka után ment nyugdíjba...

1994-ben egy emlékezetes hetet tölthettünk náluk. Néhányukat még a Szentimrevárosból ismertem. Placid meghalt már, de Dávid, Demjén, Henrik, Máté, Csaba (Varázskéz) már 90-en túl vannak, ha élnek még.

Farkasfalvy Dénes Miklós Fehérvárott született. Gimnáziumot a györszentmártoni (pannonhalmi) Szent Benedek Gimnáziumban végezte. Már diák korában feltűntek sok oldalú, tudományos érdeklődésének jelei. Ő 1954-ben érettségizett és beiratkozott a Jogtudományi Egyetemre. Magyarországról távozása után teológiai tanulmányait a Szent Anzelm Egyetemen végezte, 1962-ben Rómában lett a teológia doktora. 1963-1965-ben Texasban tanári diplomát szerzett. Szükség volt rá, mert a ciszterci rend az Our Lady of Dallas középiskolával (kb. 300 tanuló) rendelkezik és ő az University of Dallas egyetemen is tanít.

Bár senki sem próféta a saját hazájában, de fáj hogy meg sem emlékeztünk róla, ami felhívná a figyelmet nagy tudományos munkásságára.

–Kismartonban jelent meg a ZSOLTÁROSKÖNYV fordítása, bevezetővel és szövegmagyarázattal. (Ez a kiadás még kb. 5cm. vastag volt a fás papír miatt...) Ezt a zsoltárok szövegromlása és homályai tették szükségessé. A Vulgáta

sok szövegromlásra ment át. Sík Sándor nem tudott héberül. A latin szöveget kívülről tudta, ez fordításaiban pontatlanságot, a biblikus professzorok véleményei gúzsba kötötték, ez eredményezte a filológiai pontatlanságokat. A Szörényi Andorral kiadott munkájuk modorosságokkal, kényszermegoldásokkal a régi egyházi nyelv elévült formáit tartalmazza. Ez eredményezte, hogy a héberből, eredeti nyelvből fordítás sok kiadást megért.

–Rómában jelent meg 1976-ban a tkk (teológiai kis könyvtár) sorozatban többek között tőle a Bevezetés a SZENTÍRÁSTUDOMÁNYBA c. kötete. Ezt követte szintén a tkk sorozatban: A LELKI ÉLET TEOLÓGIÁJA c. munkája.

–A RÓMAI LEVÉL c. munkája fordítás, bevezetés és szövegmagyarázat. Sajnos ma már antikvár sem kapható.

–1984-ben jelent meg tőle a HIMNUSZOK. VÁLOGATÁS A RÓMAI BREVIRÁRIUM HIMNUSZAIBÓL című munkáját.

–1994-ben a Szent István Társulat adta ki nagy munkáját Farkasfalvy Dénes O.Cist. Our Lady of Dallas, Texas : BEVEZETÉS AZ ÚJSZÖVETSÉG SZENTÍRÁS KÖNYVEIHEZ címen.

– Remek gondolat volt a Szent István Társulattól, hogy azonos külső borítással adta ki 2006-ban a ZSOLTÁROSKÖNYV-et, majd 2010-ben a HIMNUSZOK könyvét.

Fordításaival missziót teljesít, részint a Vulgáta kutatás legújabb eredményeinek figyelembevételével, másrészt a szövegek fordítását az élő nyelvre átültetésével. Nem véletlen, hogy meghívták a **Pápai Szentírás Kongregációba**. (XIII. Leó)

Diákori remek nyelvérzéke nemcsak a fentiekben nyilvánult meg. A '90-es években a Szent István Társulat egy remek sorozatot indított **ISTENES VERSEK** címen. Ebből a sorozatból nekem a következő köteteim vannak meg: Balassi Bálint – Ady Endre – Juhász Gyula – József Attila – Tóth Árpád – Gyurkovics Tibor – és **Farkasfalvy Dénes O.Cist.: RILKE nyomában**. Az utóbbihoz az Előszót is a fordító írta. Ebből a 10 oldalból csak egy mondatot idézek:

„.....Ennek a Rilkének, a vallástalanul vallásos Rilkének a felfedezése – vagy talán csak megsejtése – volt számomra a legtöbbet jelentő Rilke-élmény, emiatt jártam Rilke nyomában éveken át...” (8.o.)

Talán szokatlan összefoglalóm terjedelme, de egy közel 60 éves rendi barátságról van szó. '53/'54-ben a szombati asszisztencia próbák, a vasárnapi konvent miséken ministrálás, sokszor, amikor prefektusunk nem tudott stúdiumukon velünk lenni, mert máshová kellett mennie – ez a III. Mátyás féle 60 bencés korszak – akkor Mikit ültette be a katedrára, hogy fordítása közben vigyázzon

ránk... Ő is ciszterci lett. Kötelezőnek éreztem, hogy figyelemmel kísérjem tudományos munkáját. A légiposta, majd az internetes kapcsolat nem szakadt meg köztünk. Szerette a beszámolóimat... Nem is említve azt a dallasi hetet.(Feleségemnek hidrológiai konferenciája volt ott, én egész nap a kolostorukban lehettem.)

Geszler Ödön (é. 1957)

A CISZTERCIEK PEDAGÓGIAI ELVEIBŐL (RÉSZLETEK)

1930-ból:

„Kétségtelen, hogy az a szédületes gyorsaság, mellyel az utóbbi félszázadban a tudomány előrehaladt, felhalmozta az iskola anyagát is; az iskola pedig mostani idejével ezt a roppant anyagot felvenni nem tudja. Miért éppen a középiskolás fiúnak kell megbirkóznia minden –sokszor ötletesen– felmerülő tudnivalóval?

Az is bizonyos, hogy az iskolán belül a legutóbbi időben annyi ifjúsági egyesület alakult speciális célokkal, hogy ezek elvonják az ifjúság idejét és figyelmét elsődrendű kötelességeitől, s ezzel az ifjak hozzászoknak a külső szereplés könnyebb munkájához. De mindezek felett a leglényegesebb megterhelés a gyermekek otthoni munkatöbblete. Nem egészséges állapot, mikor a gyermek iskolán kívüli elfoglaltsága az iskolai heti óraszámok egyharmadát teszi ki. Nem ideális helyzet az, midőn a gyermek ebéd után elkezd házi tanulmányait (zene, különóra, tánc, nyelvek, rajz stb.) amelyek késő estig tartanak s csak ezek után jut idő az az iskolai feladatok elvégzésére. Nem válik a gyermeki lélek javára, amidőn a gyermek kívülről is úgy látja, hogy minden más előbbre való, mint az iskola és minden más fontosabb, mint az iskola programja.

1934:

„A műveltségkeresés régi tiszta mértéke eltűnt, a tanulni vágyás finomabb kritériuma elhalványodott vagy kicserélődött, a közgondolkodás új életszabás jegye alá helyezte az iskolát és munkáját. Az iskola feladata egészen kisiklott eddigi irányából...Valami fogalmilag nehezen meghatározó és kifejezhető kompromisszum jött létre az idő szellemével, mondjuk talán így: a közhangulattal, amely soha nem folyt bele az iskola eddigi szilárd eresztékeibe és soha nem lazított annyit, mint éppen ma. Elismerjük, hogy az iskolának a közszellem változásait és fordulatait figyelembe kell vennie...másrészt azonban közszellem hullámmzó s nem mindig ideáktól irányított váltakozása nem lehet az iskola mértékszabó alapja, avagy elve.”

AZ ISMERETLEN JÖVŐ ELŐTT

Nekünk témakörünk általában a múlt, de a jövő sokszor fontosabbnak tűnik. Így vagyunk mostanában az újabb atomhatalmak veszélyes trónköveteléseivel. Nehéz eligazodni a különböző, szándékok között, de van egy közülünk való, Amerikában élő forrásunk, aki már eddig is több cikkében tárta fel előttünk az ismeretlen tényeket, mozgató rugókat, háttereke. Mmegköszönjük Tápay Miklós diáktársunknak (é.1946) alábbi értékes írását.

Tápay Miklós, dr.

Lesz-e Irán atomhatalom?

Lesz-e izraeli megelőző csapás?

A nyugati kormányok már régóta gyanítják, hogy Irán titkolózó nukleáris programja nemcsak békés célokat követ, mint amit hivatalosan mindig hangoztatnak. Az ENSZ Nemzetközi Atomenergia Képviselete (International Atomic Energy Agency = IAEA) – mely kényes politikamentes és kizárólag szakértői szerepére – november 8-i, 12 oldalas jelentése aggasztóan vészjósóló. Bár minden kétséget kizáró bizonyítéka nincs, hogy Irán nukleáris programja atomfegyver gyártását is célozza, az eddig rendelkezésre álló adatokat nehéz másképp értékelni.

A jelentés szerint Irán már 2000-ben Parchin katonai bázisán atomrobbantással kapcsolatos kísérleteket végzett. – 2008-ban és 2009-ben az atomrobbantás számítógépes modelljén dolgozott és robbantást elindító kísérleteket is folytatott. Az nem tisztázott, hogy képes-e már most egy parányi robbanó fejet egy Sahab 3-as rakétalövedékre tenni, melynek 1900 km-es hatótávolsága van és így Izraelt is elérheti. Az IAEA szerint ilyen irányú kísérletek is történtek. - Irán elnöke, Ahmadinezsád természetesen elutasította az IAEA következtetéseit. Ez a nyugati diplomáciát az ENSZ

Biztonsági Tanácsában további büntető szankciók ajánlására készítette. Ilyen szankciók lettek volna pl. korlátozni Irán finomított petróleum importját, vagy megcélózni központi bankjának nemzetközi tevékenységét. Oroszország és Kína azonban ellenzi ezt. (Kína ma Irán legfőbb kereskedelmi partnere.) – A szankciók eddig nem voltak eredményesek, ez azonban nem jelenti azt, hogy a Nyugat feladja ez irányú erőfeszítéseit.

Iránnak több nukleáris telepe van, szétszórva az országban, több hegység alá rejtve és modern, rövid távú orosz rakétákkal védve. Az, hogy ilyen telepet egy hegységben rejtjenek, ma már nem jelent teljes biztonságot, mert egy-egy több bejárata sebezhető marad a bunkertörő bombáknak. Még az iraki háború kezdetén, 2003-ban, az amerikaiaknak ilyen bombái 40 m széles és ugyanilyen mély krátert tudtak ütni a célpontba. Az Obama adminisztráció már 2009-ben ilyen bombákat kezdett adni Izraelnek, amit a Newsweek világhálón megjelent cikke közölt először, nem említve, hogy hányat és milyen képességűt. Egy 2011. novemberi, angol nyelvű kínai híradás szerint, az amerikaiaknak ma már még ennél is nagyobb hatású ilyen bombái vannak.

Úgy tűnik, mintha már 2 éve, egy álcázott háború folyna Irán nukleáris és energia programja ellen, ami annak lelassulását célozza. Ami történt, aligha lehet csak balszerencse, egy véletlen rejtélyes baleset, vagy egy érthetetlen katasztrófális robbanás. Nyilván nyugati titkosszolgálatok célzott ipari szabotázsáról van szó. – A Stuxnet komputervírus, mely 2010-ben világszerte megfertőzte a számítógépeket, Iránban csak egyetlen célpontot támadott: az ország urániumdúsító centrifugáit. Nyugati szakértők szerint ez legalább 1000 centrifugát tett használhatatlanná Irán Natanz atomtelepén. – A Bushehr atomerőmű berendezésében is egy egész sorozat működési hiba fordult elő 2010-ben: egy kritikus hűtőszivattyú és egy óriási turbina hibásodott meg. Amerikai szakértők szerint mivel ez az erőmű az üzemanyagot Oroszországból kapja, és a plutónium tartalmú használt üzemanyagot visszaszállítja, nem valószínű, hogy működése nukleáris fegyverek előállításával kapcsolatos és így nem amerikai érdek, hogy működését zavarják. Ezt látszik megerősíteni, hogy ezt az erőművet a Stuxnet komputervírus nem támadta meg. – November 12-én egy lőszerraktárban

történt tisztázatlan robbanás legalább 21 halálos áldozatot követelt. Köztük volt Hasan Tehrani Moghaddam, az iráni Forradalmi Gárda tábornoka is. A kormány egyik újságja szerint épp egy interkontinentális rakétát teszteltek, mikor a robbanás bekövetkezett. Így jelentette ezt eredetileg a tábornok bátyja, Mohammad, aki maga is a Gárda tisztje. Órákkal később azonban tagadta ezt a kijelentését. Eredeti nyilatkozata csak az újság honlapján jelent meg november 12-én, amit aztán órákkal később töröltek. – Még 5 iráni atomtudós elleni merénylet mögött is ilyen titkos háború gyanítható. Az utolsó ilyen merénylet most január 11-én történt Teheránban a natanzi urániumdúsító telep egyik felügyelője ellen. Ezzel kapcsolatban Amerika külügyminiszteri szinten tagadott bármilyen szerepet, Izrael és Anglia pedig nem válaszolt az iráni vádakra. –Ahmadinezsád az első 3 gyilkossággal kapcsolatban úgy nyilatkozott, hogy 'a merénylőket elfogták és bevallották, hogy a cionisták által elfoglalt területen kaptak kiképzést.' Azzal vádolta az IAEA-t, hogy Amerika ellenőrzése alatt áll, valamint, hogy illegálisan és immorálisan közzétette az iráni kutatók nevét és ez által váltak célpontokká.

Teherán kezdettől fogva azt állítja, hogy nukleáris technológiájának fejlesztése csak békés célokat szolgál. Nemzetközi ellenőrök viszont azt tapasztalták, hogy 2008 óta Irán nem hajlandó teljes magyarázatot adni nukleáris munkájáról. Amerika és más államok is ezért azt gyanítják, hogy Irán, bár tagja a Nemzetközi Atomsorompó Egyezménynek, minden szükséges előkészületet megtesz, hogy atombombákat gyártson. Nyugati titkosszolgálatok úgy vélik, hogy Iránnak már ma elég magas fokon dúsított urániuma van ahhoz, hogy *1 éven belül legalább 1 atombombája legyen* és azt követően 6 hónapon belül, valószínűen még több is.

Irán és a Nyugat közötti ellentétet felmérve, itt csak 3 lehetőség kínálkozik: Irán vagy feladja fegyveres nukleáris programját, vagy a Nyugat beletörődik és elfogadja Iránt, mint atomhatalmat. A harmadik alternatíva a fegyveres összecsapás volna. (A Nyugat elfogadta Pakisztánt is, mint atomhatalmat, de az, egyelőre, nem fenyeget egy Nyugattal szövetséges országot sem, tehát Izraelt sem.) Így minél inkább közeledünk egy iráni atombomba realitásához, annál nagyobb a lehetőség egy izraeli megelőző támadásra. (Egy ilyen

támadás sikeres volt 1981-ben Irak ellen és 2007-ben Szíria ellen.) Ezzel Izrael jelentősen lelassíthatja az iráni atombomba elkészítését. – Ha egy ilyen izraeli támadásra kerül sor, az valószínű, 4 jól ismert célpont ellen fog irányulni: 1) A natanzi föld alá helyezett, urániumdúsító telep ellen; 2) Az iráni nehézvízes reaktor ellen; 3) Az oroszok által épített bushehri könnyűvízes (deutérium mentes) reaktor ellen és 4) Az új, aránylag kicsi, fordowi dúsító telep ellen, az irániak szent városa Qom közelében. Ez 100 méter mélyen, egy sziklás hegy belsejében jól védettnek látszik. — Az izraeli támadással kapcsolatban a vélemény megosztott, nemcsak a kormányon, a hadseregen, de még a titkos hírszerzésen (MOSZAD) belül is. Netanyahu miniszterelnök és munkáspárti hadügyminisztere, Ehud Barak, köztudottan egy támadás mellett érvelnek és jól értesült elemzők szerint képesek lesznek meggyőzni a kabinet és a hadsereg szkeptikus tagjait. – A lakosság is természetesen megosztott, de egyre többen hangoztatják egy ilyen megelőző csapás szükségességét, még mielőtt Irán atombombája alapjaiban fenyegetné Izrael létezését.

Annak több oka is van, hogy Izrael miért is támadna a közeljövőben: 1) Nem a legfontosabb ok, de talán nem elhanyagolható az a tény, hogy Netanyahu nem akar olyan miniszterelnökként Izrael történetébe bekerülni, mint aki tétlenül nézte, hogy kis országa fenyegetett helyzetbe kerüljön egy új, regionális atomhatalom által. 2) Semmilyen jele nincs annak, hogy Irán politikai, vagy technikai okokból lelassítaná nukleáris fegyverkezésre is gyanús programját, sőt az inkább felgyorsítottnak látszik. 3) A szíriai forradalom okozta belső káosz jó időre kiiktatta Irán legfontosabb szövetségését, Szíriát a politikai játszmából. 4) Mivel Irán egy síita-muzulmán, de nem arab állam, a Perzsa Öböl szunnita államai, ill. uralkodói szívesen látnának egy ilyen támadást. A történelem során ugyanis a Perzsa Birodalom és az arab világ között egy hatalmi versengés folyt, ami a felszín alatt még ma is fennáll. 5) Az amerikai katonai erők iraki kivonása megfosztotta Iránt egy megtorlás célpontjától és így Amerika lépéseit tekintve nincs kényszerű, korlátozott helyzetben. 6) Az amerikai belpolitika is kedvező helyzetbe hozta Izraelt, mert a választási évben gyengébb helyzetbe

került elnök nem ingadozhat Izrael támogatásával, amit republikánus ellenzéke azonnal kihasználna kampányában.

Lesz-e Irán atomhatalom? Ha a szankciók, diplomáciai nyomás, vagy egy izraeli támadás ezt nem teszi lehetetlenné, minden jel szerint lesz. – Lesz-e izraeli megelőző csapás? Több mint valószínű, hogy lesz. Amennyiben Irán a Hormuz-szoroson keresztülhaladó nemzetközi olajszállítást zavarná, vagy leállítaná – megtorlásul a büntető szankciókra – feltétlenül számíthatunk a Perzsa Öbölben állomásozó Amerikai 5. Flotta beavatkozására. Ebben az esetben lehet, hogy az izraeli támadás ezzel egy időben történik majd. – Az említett körülményeket figyelembe véve érdekesítő hónapoknak nézhetünk elébe a Közel Keleten...

Forrásmunkák:

- 1) Nuclear Iran, anxious Israel. The Economist. 2011. november 12. 16-18 oldal.
- 2) Israel squares up Iran. The Economist. 2011. november 12. 53. o.
- 3) Google: Izrael percről percre. 2003. április 8.
- 4) Thom Shanker: Israel quietly receives bunker busters from US. The Cincinnati Enquirer 2011 szeptember 25. A 22. o.
- 5) Dr. Lengyel Alfonz: Szóbeli közlés az angol nyelvű kínai híradásról. 2011. november 22.
- 6) Douglas Birch: Could Iran's setbacks be more than bad luck? The Cincinnati Enquirer 2011 szeptember 25. A 8. o.
- 7) Ali Akbar Darcini: Iran murky about ammo depot blast. The Cincinnati Enquirer 2011. November 20. A 13. o.
- 8) Scott Shane: Iran scientist killed. Spiking nuclear fears. The Cincinnati Enquirer. 2012. Január 12. A 2 o.
- 9) David Ignatius: Talking tough cuts off options. The Cincinnati Enquirer 2011. november 20. F 5. o.
- 10) Daniel Estrin: Israeli defense minister: Iran strike may be needed. The Cincinnati Enquirer 2011 december 2, A 8. o.
- 11) Brian Murphy: Iran steps up uranium enrichment. The Cincinnati Enquirer. 2012. jan 9. A. 1. és 6. o.
- 12) Tarek el-Tablawy: US warns Iran: Don't shut oil passage. The Cincinnati Enquirer. 2011. Dec 29. A 1 o.

NOVEMBER 1–2.

AZ EMLÉKEZÉS NAPJAI

Ne feledkezzünk meg egykori nevelőinkről, tanárainkról sem, ha ezekben a napokban felkeressük hozzátartozóink sírjait. Alább meg tudjuk nevezni azokat a helységeket, sírhalmokat, ahol ciszterci tanárok nyugszanak.

BUDAPEST   Bitter Illés Bp. Kerepesi t. 34. I. 8 (a művész parcellánál)
Ciszterciek Bp. Kerepesi t. Bal 599 és 56-1-1

ZIRC, SZÉKESFEHÉRVÁR, PANNONHALMA, EGER, PÉCS, BAJA, továbbá egy-egy sírhanthall hét különböző hely az országban; külföldön DALLAS.

REQUIESCANT IN PACE   (ö.f.)

ÖRÖK GYÁSZNAPUNK

Nekünk nemzeti gyásznapunk volt 163 éve. Nekik pedig csak rövid hír a bécsi Militär-Zeitung 1849.10.13-i számában:

* (Arad, 7. Oktober.) Über die hier in kriegsrechtliche Untersuchung gezogenen Insurgentenführer ist das auf Tod lautende Urtheil publizirt und gestern vollzogen worden, und es fielen durch Pulver und Blei: Schweidel, Kiss, Lázár, Dessewffy; — durch den Strang wurden hingerichtet: Pöltenberg, Vécsey, Lahner, Török, Leiningen, Damjanich, Aulich, Knesich, Nagy Sándor.

*(Arad, október 7.) A hadbírószág a felkelésvezetők ellen itt folytatott vizsgálatának halálbüntetésre szóló ítéletét közzétették, és tegnap végrehajtották: Schweidel, Kiss, Lázár, Dessewffy puskapor és ólom által – Pöltenberg, Vécsey, Lahner, Török, Leiningen, Damjanich, Aulich, Knesich, Nagy Sándor kötél által lett kivégezve. (d.cs.)

DULCE ET DECORUM EST PRO PATRIA MORI !

(Horátius szerint, mert még nem próbálta)

Legújabb kori történelmünkben

nincs benne a megnyugvás, a megbékélés jelenléte, a harc folytatódik, amikor halottainkat számba vesszük.

A második világháború óta gyűlölet torzítja el a történelem áldozataink számát. Ez nálunk, magyaroknál szinte egyedül álló jelenség, olyan hamis számadatot mondani, amivel ütni lehet a másik oldalon állón.

Évtizedekig bűnös dolog volt a Szovjetunióban hősi halottnak lenni, 45 évig nem volt hős, csak megvezetett, de leginkább bűnös magyar. Összesen nem végeztek ki Európában annyi katonatisztet háborús részvétel miatt, mint a magyarok közül. (Szovjetuniót nem vontuk be a vizsgálódásba.)

A történészek hiteles számadatait ma sem tudják egyesek elfogadni, pedig kutatóink heroikus erőfeszítéseket tesznek az igazságos számadatokért...

Például zsrúnál-historikusok a doni katasztrófában 100 000, 200 000 ezer halottat emlegetnek még ma is, bizonyítván az akkori vezetés unokáig tartó bűnösségét. A valóságos számadat negyvenkétezer megölt, megfagyott magyar. Mintha ez a látvány nem lenne rettenetesen elég Ukrajna pusztáin egy hónap alatt kiterítve.

A 12 aradi vértanú emléke 163 éve világít, mint a nemzeti dicsőség szimbóluma, de nem emlegetjük a harcokban akkor elhunyt mintegy 60 000 hőst.

A II. világháborúban népünk vesztesége megközelíti az egymillió főt, az 1941-es népesség-adatokhoz számítva. Pusztán a Szovjetunióban több mint 700 000 áldozat szenvedett. Ugyan korunkbeliek közül hányan hiszik el ezeket az adatokat? Vagy a fiatalok mit tudnak ezekről? Merészség számokat közölni az emberiség legnagyobb öldökléseinek esztendeiből, annyi a bizonytalansági adat, de kutatóink, szinte életüket téve rá, becsületes munkát végeztek. Kicsiny hazánk a háborús vesztesek között a nemzetközi adatok szerint is az elsők között található. *(Szabó Péter: Don kanyar; Stark Tamás: Magyarország II. világháborús veszteségei; Menczer Gusztáv: A Gulág rabtelepei; Ungváry Krisztián: A magyar honvédség a második világháborúban. /A polgári veszteségekkel is/)*

Egy kerek esztendőbe benne van az emlékezések napja is. Halottak napján gondoljunk a már eltávozottakra. Gondoljunk a cenki Széchényi mauzóleum halottainak feliratára: Voltunk mint ti, lesztek mint mi !

(ő.f.)

DE MORTUIS NIL NISI BENE

HÍREK TUDÓSÍTÁSOK

Párdányi Miklós,

a Szent Imre Gimnázium igazgatója

és Bessenyei Ilona igazgató helyettes asszony augusztus 31-én nyugalomba vonult

2012. június 9-én az iskola dísztermében nagyszabású ünnepségen vettek búcsút a két vezetőtől volt és jelenlegi kollegák, diákjaik(JAG, ELTE Tanárképző Főiskola, BCSZIG), a ciszterci öregdiákok, a szülői közösség küldöttsége és sokan a kerületből, akik évtizedeken át megtanulták becsülni e két igaz pedagógus munkáját. A Rendet Sixtus főapát úr képviselte.

A Diákszövetség tisztelettel mond köszönetet több évtizedes emberformáló munkájukért, melyet nehéz körülmények között keresztény elhivatottsággal végeztek.

Az ünnepeltek mellett Dékány Sixtus főapát úr és Hoffmann Tamás úr, kerületünk polgármestere látható. Mögöttük a háttérben Rétvári Bence kerületünk országgyűlési képviselője, államtitkár úr.

A zirci főapát úr kinevezte a Szent Imre Gimnázium új igazgatóját, Barlay Bencét

Barlay Bence német, történelem, földrajz szakos tanár, 2009 óta tanít iskolánkban, előtte 17 évig a kerületi Don Bosco katolikus iskolában volt tanár.

Amikor fölkerestem a Diákszövetség nevében, hogy bemutatkozzunk nála és együtt működésünk újabb lehetőségeiről beszélgessünk, olyan információkkal látott el, melyekről örömmel tájékoztatom tagságunkat.

Így elsőnek arról, hogy a jelentkezők nagy számára tekintettel a felvett diákok száma elérte a 900 főt, ezzel betelt a szt. Imre gimnázium, nincs több szék, nincs több férőhely. Jóllehet szinte naponta jelentketnek átiratkozási kérelmek más neves iskolákból.

A mostani felvételi rendszer kedvez a hozott tudásnak, a tanárok reménykedve várják a majdani eredményeket, mert igen sok kitűnő tanuló is jelentkezett. Annál is inkább, mert oktatásukban két területen is szeretnének változást. Az egyik a nyelvi képzés, a másik a tanított anyag szerkezeti változtatása.

Valamennyi élő nyelvnel szükségét látják egyfajta egységes felmérésnek. Megérlelt elképzelésük szerint 4 szintre osztályoznák a tanulókat, és e szerint történne a nyelvi képzés. Nem reménytelen az a cél, hogy még az érettségi előtt, de mindenképpen előtte, nyelvizsga szintű tudása legyen a tanulóknak.

A tananyag szerkezeti változtatása egybe esik a kormányzat elképzelésével: előtérbe hozni a reáliákat. Nevezetesen a fizika és a biológia stúdiumokat, óraszám emeléssel és különféle háttér támogatással. A megvalósítás elsőnek a fizika tantárgyánál lesz lehetséges.

Az iskolák életében mindig nagy jelentősége van a vezető változásnak. A mi iskolánkat mindig vigyázó szemmel figyeltük, akár volt hozzá közünk, akár csak aggódni tudtunk érte. Most örömmel látjuk, a Szent Imre Gimnáziumban új, fiatal alkotó erők készülődnek hivatásuk sikeres betöltésére. Első igazgatónk száz éve elhangzott szavaival kívánjuk:

Úgy legyen. Úgy létszen!

(Ö.F.)

TOVÁBBI HÍREK:

Egyházi kézben

Az ifjúság nevelése az alábbi százalékkban van egyházi kézben:

- óvodák 3,6
- az általános iskolák 7,0,
- gimnáziumok 13,9,
- a szakközépiskolák 5,0 százaléka.

Ez szám szerint a következőt jelenti:

hazánkban négyezer-háromszázötvennyolc óvodából 155, a háromezer-háromszázhat általános iskolából 233, nyolcszázhetvenhat gimnáziumból 122, kilencszázharminckilenc szakközépiskolából 47 van egyházi kezelésben.(MN)

Gróf Klebelsberg Kunó

vallás- és közoktatásügyi miniszterről halálának 80. évfordulóján 2012. október 11-én 18 órakor megemlékezést tart dr. váralljai Csocsán Jenő a Szt. Imre Gimnáziumban.

Újsághír (helyünk a világban)

Sok a panasz: hazai vasútvonalakon a kocsik ablakait ritkán pucolják. Az indiai állami vasúttársaság vonalain naponta tizennyolc és fél millió ember utazik.

Újsághír (helyünk itthon)

Megkezdődött a tankönyvek kiszállítása az iskolákba.

Az általános iskolákba húszezer főnek kevesebb tankönyvet kellett kivinni, a 2011-es tankönyv-rendelés alapján az előző évihez képest. Egy év alatt 20 000-el kevesebb gyermek. Nem tévedés ez?

Belpolitika

híreinkben ritka e cím: de rendőr vezetőket tartóztattak le, mert bűnözőknél voltak másodállásban. Osztályaikat is megszüntették, jogutód nélkül, több mint 400 ott dolgozó rendőrrel. A több ezer folyamatban lévő legsúlyosabb bűnügy? És a napi többlet? És a feltoluló többi kérdés?

Hamlet mondja Horationak, „Több dolgok vannak a földön és egen, mintsem bölcselmetek álmodni képes.” *(Shakespeare-el mi is)*

Tájékoztató a centenáriumi ünnepekről (2012. november 5-6.)

Iskolánk megalapításának emlékünnepeit a patrónus Szent Imre névnapján november 5-én és másnap, november 6-án tartjuk. A jubileumi ünnepek keretében szeretnénk megemlékezni a Diákszövetség megalapításának 90. évfordulójáról is.

Információink alapján az alábbi tájékoztatást szeretnénk adni:

A gimnázium vezetése fontosnak tartja az öregdiákok részvételét az ünnepeken. A templom és a díszterem befogadóképessége azonban korlátozott, éppen ezért előzetes regisztráció szükséges, melyet az alábbi email címen kérünk megtenni október 15-ig: unnepnov5@gmail.com. Aki nem használ e-mailt, személyesen is jelentkezhet Pesty Ágnes tanárnőnél a 06 20 8289 000 telefonszámon.)

A két napos rendezvény tervezett programja:

NOVEMBER 5-ÉN

9 órakor

ünnepi szentmise a Szent Imre Plébániatemplomban. A hálaadó istentiszteletet Dékány Sixtus zirci főpát mutatja be, a gimnázium tantestülete, diáksága és a közélet jeles szereplőinek részvételével.

½ 11 órakor

kezdődik a gimnázium dísztermében az ünnepi megemlékezés. Öregdiákszövetségünk részéről a felszólalásokat Seidl Gábor szervezi.

NOVEMBER 6-ÁN

az évek óta jól bevált módon színes, változatos témájú előadásokkal folytatódnak az ünnepek. Az iskola vezetősége az eddigi hagyományoknak megfelelően idén is szeretné, hogy minél több előadó az egykori diákság soraiból kerüljön ki.

Szükség esetén további tájékoztatót küldünk, érdeklődni klubdelutánainkon is lehet.

A novemberi klubösszejevetel a rendezvények miatt elmarad!

A BudaiFehérFekete

számaiban ezentúl iskolánkról is olvashatunk számunkra érdekes híreket.

Ü N N E P I S Z Á M

amit most kezekben tartasz kedves olvasó, évfordulós megemlékezések száma

Híradást adhatunk arról, száz éve annak , hogy a ciszterci rend létre hozta a a budai Szent Imre Gimnáziumot. Kilencven éve annak, hogy elsők között érettségizett diákjai megalakították a Magyar Ciszterci Diákok Szövetségét. Két éve annak, hogy az ország vezetői Istenre esküdtek föl, amikor elkezdték munkájukat.

De ünnepi várakozás tölti el a megemlékezők lelkét is, ahogy körbenézve látják a változásokat. Rendünk konstitúciója szerint új rendfőnök foglalta el zirci apáti széket, és már ő adta fiatal kézbe a Szent Imre Gimnázium kormányrúdját is. Mindenütt a változás ígérete, de hogy rólunk, idősebbekről se feledkezzen meg a sors kénye-kedve: országos elismerést kaptunk a Magyar Örökség díj ide ajándékozásával. Diákszövetségünk középpontjában a tudás forrása áll, az iskola. Ez hozott össze minket; azon ifjak szövetsége él immár kilencven éve, akik valaha együtt tanultak.

Földi embernek kilencven év nagy időmentek már mind az alapító atyák. Mi maradtunk már csak itt, fogyó emlékezettel, hogy hirdessük tovább: Isten és a szülők után a legtöbbet ez az iskola adta nekünk. A hitet. És a tudást. Mi már tudjuk, a test szenved sokat, és hiába gyöngé, a lélek mindig boldogabb. Mert boldogságra van teremtve. Ünnepeljük hát, kezdődik az iskola.

Veni Sancte Spiritus

Et emitte caelitus

Lucis tuae radium

Lucis tuae radium.

Veni, veni, veni, veni,

Veni Sancte Spiritus !

Jöjj, Szentlélek Úristen,

Áraszd reánk teljesen,

Menyből fényességedet,

Menyből fényességedet.

Jöjj el, jöjj el, jöjj el, jöjj el,

Jöjj Szentlélek Úristen!

Budai osztályunk programja 2012 utolsó harmadára

Klubdélutánok:

Előadásainkra és az azt követő vendéglátásra és kötetlen beszélgetésre szeretettel várjuk tagjainkat és minden érdeklődőt. Helyszín a Szt. Imre gimnázium. Időpontok: minden hó második hétfője, a következő napokon: (November 5-e kivétel, külön értesítést küldünk)

1012. szeptember 10: klub-délután

október 8: *Ágostházy László: Az építészet periferiái*

november 5: *Imre-nap, centenáriumi ünnepség, híradás később*

december 10: *Karácsony-várás az iskolában*

A klubdélutánok délután 17 órakor kezdődnek, előtte 16,30-kor elimádkozzuk a Completoriumot az első emeleti kápolnában. Jöjünk minél többen.

Húsvéti számunk óta a következő társainkról kaptunk gyászjelentést:

Dr. Áfra Dénes é. 1945

Cvetkovics Béla é. 1945

Dr. Gyimesi István é. 1945

Dr. Hölvényi György é. 1940

Láng Géza é. 1939

Lomschitz Károly é. 1943

Lukacsovich Gábor é. 1945

Mohay Károly Pécs

dr. Maróti Ervin Arnold o.cist. é. 1939

Vattay Elemér é. 1949

dr. Wettstein Oszkár é. 1939

Zwack Péter é. 1945

Szomorú szívvel tudatjuk, hogy Langhard Árvid 2012 május hó 30-án elhunyt. Szívünkben örökké él emléke. Gyermeke Therese Langhard

REQUIESCANT IN PACE!

Budai FehérFekete időszakos, ingyenes tájékoztató egyesületi tagjaink részére. Megjelenik húsvétkor, Veni Sancte idején és karácsonykor. Címünk: H-1519 Bp., Pf. 401; tel.: 205 8609, fax (36-1) 205 8609 e-mail: dekanycs@gmail.com Felelős kiadó: dr. Seidl Gábor.

AKIK A „Budai FehérFeketét” KÉSZÍTIK

A húsvéti csomagolásnál fotográfia készült rólunk; betettük a képet e jubileumi számba, emlékeztül, némi adattal, balról jobbra:

Állnak

Szeli Géza 75 éves; okl. vill. mérnök; a szövetség pénzügyeinek intézője, a Budai FehérFekete szétküldője

Őszai Ferenc 85 éves; magyar–történelem szakos középisk. tanár; ált.szerk., számítógépes tördelés

Oláh Gyula 86 éves okl. gépészmérnök; számítógépes nyomdai előkészítő és rendi szakértőnk

Ülő sorban

Dékány Csaba 74 éves okl. mérnök; a Diákszövetség titkára, ált.ü.i.

Vasbányai Ferenc 79 éves; magyar–történelem sz. középisk. tanár, könyvtárszakos, művészettörténész; a József A. gimnáziumban 40 évig tanított